

— obciążenie Komisji określoną przez Trybunał częścią kosztów postępowania poniesionych przez KWS w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że uwzględniając w spornym wyroku te same dowody w odniesieniu do dwóch pozwanych KWS i Shell Nederland Verkoop Maatschappij B.V. (zwanej dalej „SNV”) w różny sposób, bez jakiegokolwiek — czy tym bardziej przekonywującego — uzasadnienia, Sąd naruszył zasadę równego traktowania oraz podstawowy wymóg spójności rozstrzygnięć sądowych (skarga SNV stanowiła przedmiot wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-343/06), podczas gdy zgodnie z zaskarżoną decyzją KWS i SNV wspólnie pełniły w kartelu tę samą rolę.

— Dokonaną przez Sąd ocenę rzekomej roli KWS i SNV jako przywódców i inicjatorów [kartelu] należy poddać ocenie uwzględniającej całokształt okoliczności: w swojej decyzji Komisja uznała, że KWS i SNV wspólnie przewodniczyły kartelowi.

— Moc dowodowa wielu dowodów powołanych przez Komisję przeciwko KWS i SNV została przez Sąd oceniona w niemożliwy — z punktu widzenia prawa — do zaakceptowania, sprzeczny sposób.

— W świetle powyższego ocena, w myśl której KWS jako jedyna pełniła rolę przywódcy kartelu dostawców asfaltu i przedsiębiorstw budowy dróg, nie może zostać utrzymana w mocy.

Zarzut drugi

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że orzekając w zaskarżonym wyroku, że dokonane przez Komisję podwyższenie grzywny o 50 %, w związku z pełnieniem przez KWS roli przywódcy i inicjatora [kartelu], jest dopuszczalne, mimo stwierdzenia, iż brak jest dostatecznych dowodów dla przyjęcia, że pełniła ona rolę inicjatora, Sąd naruszył zakaz postępowania w arbitralny sposób, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności.

— Jako że ocena, iż KWS, jako jedynej, można przypisać pełnienie roli przywódcy [kartelu] nie może zostać utrzymana w mocy, to samo dotyczy podwyższenia kwoty grzywny.

— Utrzymując w mocy dokonane przez Komisję podwyższenie kwoty grzywny, podczas gdy Komisja nie przedstawiła dostatecznych dowodów w odniesieniu do jednej z dwóch okoliczności uzasadniających podwyższenie kwoty grzywny,

Sąd „nagradza” Komisję za niestaranne uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

— Zasada równości traktowania i zasada proporcjonalności stoją na przeszkodzie utrzymaniu przez Sąd w mocy podwyższenia kwoty grzywny w odniesieniu do KWS o 50 % (przynajmniej w pełnym zakresie), podczas gdy w równoległym postępowaniu w przedmiocie skargi w sprawie T-343/06 Sąd stwierdził w odniesieniu do SNV i in. nieważność takiego podwyższenia kwoty grzywny w całości.

— W świetle powyższego podwyższenie kwoty grzywny, dokonane w stosunku do KWS, nie może zostać utrzymane w mocy.

(¹) Decyzja Komisji C(2006) 4090 wersja ostateczna z dnia 13 września 2006 r. dotycząca postępowania na mocy art. 81 (WE) (sprawa COMP/F/38.456 — Asfalt (Niderlandy)).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 grudnia 2012 r. — Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko GMAC UK PLC

(Sprawa C-589/12)

(2013/C 71/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: GMAC UK PLC

Pytania prejudycjalne

1) W jakim zakresie podatnik może — w odniesieniu do dwóch transakcji dotyczących tych samych towarów — po pierwsze, bezpośrednio powoływać się na dany przepis dyrektywy Rady (WE) 77/388 (¹) („szóstej dyrektywy VAT”) w odniesieniu do jednej transakcji; a po drugie, na przepisy prawa krajowego w odniesieniu do drugiej transakcji, jeżeli łączne konsekwencje podatkowe takich działań odnoszące się do obu transakcji nie zostały ani przewidziane, ani założone zarówno przez przepisy prawa krajowego, jak i szóstej dyrektywy VAT, gdyby przepisy te stosować odrębnie?

- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć w ten sposób, że istnieją okoliczności, w jakich podatnik byłby nieuprawniony do takich działań (lub byłby do nich nieuprawniony jedynie w określonym zakresie), to jakie okoliczności można by w tym zakresie wskazać, a w szczególności jaki stopień powiązania musiałby istnieć między obiema transakcjami, aby uznać, że takowe okoliczności zaistniały?
- 3) Czy odpowiedź na pytania pierwsze i drugie różniłaby się w zależności od tego, czy krajowe traktowanie jednej z tych transakcji jest zgodne z szóstą dyrektywą VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-596/12)

(2013/C 71/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez wykluczenie kategorii „personelu kierowniczego” z zakresu stosowania postępowania dotyczącego mobilności przewidzianego w art. 4 ustawy nr 223/1991, w związku z postanowieniem art. 24 tej ustawy, Republika Włoska naruszyła zobowiązania nałożone w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (¹);

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Republika Włoska, poprzez wykluczenie kategorii „personelu kierowniczego” z zakresu stosowania postępowania dotyczącego mobilności przewidzianego w art. 4 ustawy nr 223/1991, w związku z postanowieniem art. 24 tej ustawy, naruszyła zobowiązania nałożone w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 98/59/WE.

Dyrektywa ta reguluje procedurę informowania pracowników i konsultacji z nimi, do której przestrzegania pracodawca jest zobowiązany, kiedy ma zamiar dokonać zwolnień grupowych, oraz samą procedurę zwolnienia grupowego.

Te procedury na mocy art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy mają zastosowanie do zwolnień dokonywanych przez pracodawcę z jednego lub więcej powodów niezwiązanych z poszczególnymi pracownikami, w przypadku gdy liczba zwolnień przekracza pewien próg określony w stosunku do liczby pracowników przedsiębiorstwa. Przy obliczaniu liczby pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie oraz liczby dokonanych zwolnień bierze się pod uwagę wszystkich pracowników, niezależnie od ich kwalifikacji i zadań, z wyłączeniem pracowników zatrudnionych na czas określony, pracowników sektora publicznego i załóg statków morskich.

Przy wdrożeniu dyrektywy 98/59/WE włoski ustawodawca wykluczył z zakresu zastosowania procedur informowania i konsultacji, ustanowionych w tej dyrektywie na wypadek zwolnień grupowych, personel kierowniczy, który zgodnie z włoskim kodeksem cywilnym wchodzi w zakres pojęcia pracownika. Takie wykluczenie jest zdaniem skarżącej nie tylko niezgodne z ogólnym zakresem zastosowania dyrektywy, lecz również nieuzasadnione. Personel kierowniczy we włoskim porządku prawnym stanowi bowiem bardzo szeroką kategorię i obejmuje także pracowników, którzy nie posiadają szczególnych uprawnień w zakresie zarządzania w ramach przedsiębiorstwa i określanych „personalem kierowniczym” wyłącznie z względu na wysokie kwalifikacje zawodowe.

(¹) Dz.U. 225, s. 16

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 października 2012 r. w sprawie T-150/09 Ningbo Yonghong Fasteners przeciwko Radzie wniesione w dniu 20 grudnia 2012 r. przez Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd

(Sprawa C-601/12 P)

(2013/C 71/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ningbo Yonghong Fasteners Co. Ltd (przedstawiciele: F. Graafsma, J. Cornelis, advocaten)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI)